

støtte en Bestræbelse, der skulde findes hos Ministeriet til at bringe Indtægter og Udgifter til at see mindre ud, end de virkelig ere. Den ærede Taler vil imidlertid indrømme, at jeg med samme Net kunde sige til ham, at hans Bestræbelse gaaer ud paa at faae Indtægter og Udgifter til at see større ud, end de virkelig ere (Tscherning: Saa store som muligt!). Det er ganske forklarligt, idet den ærede Rigsdagsmand betragter det som et Waaben i sin Haand til, naar der foreligger nogen Udgift; han vil modsætte sig, da at sige: See hen paa den og den Paragraph i Finantsloven, der staaer allerede saa og saamange Milioner som Udgift. Men det Argument kommer mig ikke at have synderlig Værdi, ligesom jeg ogsaa maa fralægge mig og de øvrige Medlemmer af Ministeriet at have den aller ringeste Tendens til, eller at ansee det som en Behagelighed eller Fordeel, at Udgifterne see mindre ud, end de virkelig ere. Jeg troer heller ikke, at noget Medlem af Thinget i den Henseende tillægger det nogen afgjørende Vægt, hvilke Tal der staae endelig opførte i Finantslovens § 1. Enhver af os har dog givet sig saameget af med Finantsloven, at han veed, at det slet ikke er derpaa det kommer an, men derimod paa en Burdering, som gaaer langt dybere og drager ganske andre Momenter frem end dette. Hvad der derimod har været afgjørende for mig med Hensyn til den af mig foreslaaede Postering, er, at jeg finder det rigtigt, at de Udgifter og Indtægter, som virkelig høre sammen, ogsaa komme til at staae sammen, og at de komme til at træde saaledes frem i Finantsloven, at de paa en passende Maade kunne slutte sig til Regnskabet. Et Institut nemlig, der i Finantsloven staaer opført for sig selv, som udgjør en vis afluttet Deel under Administrationen, har meget ofte sin særlige Dekonomi, for hvilken det aflægges særligt Regnskab; denne Dekonomi har naturligvis en Indtægts- og Udgiftsside, og det synes mig derfor fuldkommen korrekt, da Regnskabet nødvendig maa gaae ud paa at vise, baade hvad der har været dette Instituts Indtægter og Udgifter, at dette ligeledes kommer til at træde frem i Statsregnskabet; men dette kan kun finde Sted, forsaavidt vedkommende Instituts

Regnskab slutter sig til Finantsloven. Det vil dog erkjendes, at man derved kommer til paa en langt naturligere og simplere Maade at faae en Forestilling om, hvilken Plads saadanne Instituter virkelig indtage i Statshuusholdningen. Jeg vil tage et Exempel af et af de Tilfælde, hvor jeg netop har foreslaaet Thinget at gjøre en Forandring, nemlig med Hensyn til Straffeanstalterne. Der er ved disse Anstalter Udgifter, som løbe op til flere hundrede tusinde Rigsdaler, og der er ligeledes Indtægter, som løbe op til hundrede tusinde Daler mindre, altsaa siger jeg, den naturlige Form er den, at dette Institut fremtræder paa vor Udgiftsside med en Udgift af omtrent 100,000 Daler; men derimod vilde jeg ikke finde det rimeligt at opføre alle de Udgifter, som man ved Anstalterne har til Arbejds materiale, til Værktøi, til Fabrikationen, til Underholdning af Fangerne, ja endog Arbejdspenge til Fangerne, som ere simple Berurposter, paa den Maade, at de skulde træde ind i Regnskabet som Indtægt og Udgift. Dersom det ærede Medlem i saa Henseende vilde være konsekvent, saa vilde han komme til at opføre ganske andre Summer paa Finantsloven, thi der er mange Indtægter og Udgifter, der gaae ud af Statskassen som Berurposter og som vilde have ligesaa fuld Ret til at komme frem i Finantsloven som dem, jeg nylig nævnte. Men i ethvert Tilfælde forekommer det mig øiensynligt, at man lettere gjør sig fortrolig med den enkelte Institutions Stilling mellem de øvrige finantzielle Positioner derved, at den fremtræder med sin overstyende Indtægt eller sin overstyende Udgift. (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!) Det ærede Medlem sagde: Systemet kan ikke gennemføres paa alle Punkter, og han nævnte eksempelvis, at Gagerne til Amtsforvalterne ogsaa burde staae paa Indtægtsiden, fordi de opkræve Skatterne, og Udgifterne dertil burde altsaa drages fra Skattebeløbet; men deri har det ærede Medlem taget ganske feil, thi det har aldeles ikke været Meningen at indføre et saadant Nettosystem, hvorved man skulde fradrage alle de Udgifter, der mulig kunde henføres under en Indtægt, eller omvendt. Kun i de Tilfælde, hvor det maa siges, at en Indtægt saaledes hører